

Minningarorð um Árna Joensen í Miðvági

Aftur nú var Miðvágs bygd fyri stórum missi. Enn einaferð hevði deyðin boð eftir einum av synum hennara — einum ungum forsyrgjara.

Hesaferð vóru boðini eftir Árna Joensen, 24 ára gamal. Eftir sita kona og litil sonur. Eftir bert einari viku gjørdi hervilig sjúka enda á honum.

Vit standa mállæys. Vit skilja einki. Óll bygðin stendur spyrjandi. Hvussu kann tað bera til, at bláðungir menn — ungir pápar, sum júst hava stovnað sitt heim — soleiðis vera ryktir burtur? Svar hava vit einki.

Okkara ungi, kæri bygdamadur, sum nú mátti fara frá konu og litla soni sínum, verður stórliga saknaður av øllum í bygð okkara. Hansara verumáti gjørdi, at olli vit kendu hann persónliga og dæmdu hann. Hann var altíð vinsælur og fyrirkomandi.

Gjordi ongan háva burtur úr sær sjálvum. Vit legdu serstakliga til merkis, at hann tók sær stundir til konu og son. Hugtakandi var at siggja fæðgarnar báðar Árna og litla Bjarna spáka gjøgnum bygdina. Fyrst koyrdi hann sonin í vogni, síðan í stóli og nú leiddust teir báðir ella bar pápin sonin.

Soleiðis var Árni, og soleiðis fara vit at minnast hann.

Jórun og Árni stríddust leingi við at fáa fatur á einum grundstykki. Tað gekk ótrú-

liga leingi at fáa fatur á hesum stykki, men nú var teknig gjørd av húsnum, og ætlanin var at fara undir útgreivstur í heystfríðini. Men tað varð so av ongum.

Árni var raskur og kímiligur madur. Hann var fastur madur á MB-líðnum, og var ein teirra, sum bar líðið uppá tað stóði, tað nú hevur. Hann var við seinasta dystin, MB spældi í aðru deild á hesum sinni, og so mannliga spældi hann eisini henda dag, bert fáar dagar aðrenn deyðin tók hann, at vit óll gleddu okkum til at siggja hann í fyrstu deild komandi kappingarár.

Ikki minst verður Árni saknaður millum kammaratarnar í MB.

Góða Jórun, tú hevur mist nógv. Ja, onkra lotu sýnist kanska alt at vera mist. Men kortini eigur tú góð minni um Árna, sum var eitt fyridomi fyri okkum onnur; ein mann sum ongandi sveik, men altíð var heilur í virki sínum. Slík minni eru góð at hava, og tey fara at geva tær treysti at liva víðari.

Orð í skrift ella talu muna so lítið, men kortini vilja vit bera besa kvøðu til tín Jórun, til litla Bjarna, til foreldur og systkin, til verforeldur og onnur avvarandi.

Harrin styrki tykkum.

Við djúpastu samkenslu.

H. J.

Tað almenna eigur at ganga á odda

Orð og mynd
Dagny Joensen

um brekað skulu fáa innivist á arbeiðsmarknaðinum. Hetta var niðurstøðan, tá felagið Javni um vikuskiftið skipaði fyri panelfundi á verkstaðnum Vón á Argjum.

I vikuskiftinum hevði felagið Javni landsstevnu, har víðurskiftini hjá evnaveikum og avvarandi teirra vóru umrødd, eins og aðalfundur varð hildin.

Hans Thomsen setti stevnuna friggjakvøldið á Verkstaðnum Vón og aftaná varð farið undir fundarevnið «Tey evnaveiku og víðurskifti teirra á arbeiðsmarknaðinum».

I panelinum vóru: Diana í Puntabyrgi fyri brúkarar, Torben Pedersen, fyri Verkstaðið Vón. Eilíf Samuelsen, landsstýrismaður og Simun Abrahamsen fyri Føroya Arbeiðarafelag. Trygvi Henriksen var orðstýrari.

Diana í Puntabyrgi legði fyrri og segði m.a., at evnaveik eiga somu sømdir sum onnur í samfelagnum.

Hon tósaði um teknisku menningina innan arbeiðsmarknaðin, sum kravdi stórri skúlagongd, ti tey mest einføldu gerðarmálini vórðu yvirtikin av maskinum. Ti verður ikki rúm fyri teimum brekaðu, sum væl kunnu gera eitt arbeiði, men at tað kravdi, at arbeiðsgevarar sýna vælild fyri teimum brekaðu.

Diana í Puntabyrgi helt eisini, at tíðin var komin, tá evnaveik eiga at verða savnaði í eind í fólkskúlanum, saman við øðrum børnum.

Eisini var verkstaðurin Vón umrøddur, og helt Diana í Puntabyrgi, at tað ikki var rætt, at evnaveik vórðu verandi á verkstaðnum, sum er ætlað til upplæring og menning av næmingum, at teir kunnu koma sær víðari.

Diana víldi vita, hvi evnaveik ikki komu út aftur, tá tey byrjaði á Vón. Hon víldi vita, um tað var

Nógv fólk var komið saman á Verkstaðnum Vón, har panelfundur um møguleikar teirra brekaðu á arbeiðsmarknaðinum var til víðgerðar.

ti tey evnaveiku ikki tordu, vóru stovnmærkt ella ikki høvdu dirvi at koma sær víðari, úr varda umhvørvinum.

Eisini tímalønin á verkstaðnum kom til umrøðu. Her kom fram at fólk fingi frá kr. 2,50 í tíman í løn og upp til 10 kr.

Diana helt ikki, at nakað arbeiði var so lítið vert, at fólk kundu góðtaka eina so litla tímaløn.

Diana í Puntabyrgi vísti, at tað var lættari at geva teimum evnaveiku pensión, og so lata tey produktivu um arbeiðsplássini, men at hetta ikki kundi berast í botuflaka fyri samfelagsliga. Hon víldi eisini hava nágreiniligari at vita, hvørjar skyldur kommunurnar hava fyri teimum evnaveiku og støðu teirra á arbeiðsplássinum, um kommunurnar møguliga kundi latið iskoyti til arbeiðsgevarar, sum

høvdu evnaveik í arbeiði.

Sum panelluttakari og brúkari segði Diana í Puntabyrgi at enda, til tey evnaveiku: Verkstaðurin Vón er eitt gott stað fyri tykkum, tað bert fyrri eitt tíðarskeið, ti tað er ógjørlig hugsan, at samfelagið kann vera tykkum fyrri uttan!

Torben Pedersen, leiðari á Verkstaðnum Vón segði, at nógv av teimum evnaveiku, sum vóru á verkstaðnum, kundu verid í arbeiði aðra staðni, men at tað skortaði upp á arbeiðspláss.

Torben Pedersen imyndaði sær, at tað kundi bera til at lata evnaveik t.d. arbeiða innan jørd, betong og planeringsarbeiði, undir leiðslu av einum fólki.

Hann sóknaðist eisini eftir alternativum loysnum, tá tað snúi seg um at finna arbeiði til tey evnaveiku, eitt nú innan aling, landbúnað ella fiskivinnu. Hetta kundi eisini myndast á slíkan hátt, at tað var eitt vart verkstað.

Simun Abrahamsen fyri Føroya Arbeiðarafelag segði, at um ein góður vilji var tilstaðar frá báðum síðum — her fakfelag og arbeiðsfólk, so kundi gott úrslit spyrjast burtúr.

Bert helt Simun Abrahamsen, at eingin kundi leggja trýst á arbeiðsgevarar, at teir skuldu taka evnaveik í arbeiði, men helt samstundis, at frá hesum torføra spurningi og til einki at gera, var ov

langt lopp, sum ikki kundi góðtakast. Símun Abrahamsen helt, at tað almenna átti at gingið á odda at fáa evnaveik í arbeiði, eitt nú tey sokallaðu landsfjósini, sum væl kundi gerast til góð arbeiðspláss. Eitt nú við at mála skelti o.a.

At enda segði Eilíf Samuelsen, landsstýrismaður, at tað fyrsta dagin fór at verða lýst eftir einum leiðara til endurbúgvingarstovninum.

Uppgávan hjá endurbúgvingarstovninum í fyrstu atløgu fór at verða, at skipa fyri arbeiðsroyndum. Tað vil siga, gera royndir sum kunnu visa, hvat tann einstaki er forur fyri at arbeiða við. At geva yrkisvegleiðing og at virka sum arbeiðsávising. At geva uppvenging úti á arbeiðsplássum.

Eilíf Samuelsen helt ikki, at trupulleikin við lønarspurninginum fór at darva ætlanini, ti tað fólk fekk fyrri arbeiðið, i uppvengingarskeiðum, kundi bert rundast av frá almennari síðu, so lønin tilsmans altíð var tann sama sum pensiónsupphæddin.

Eftir framløguna var orðið fritt, so fundarfólkid kundi koma við uppskotum og frásøgnum av egnu royndum á arbeiðsmarknaðinum. Trupulleikin at fáa tey brekaðu út á arbeiðsmarknaðin eftir at tey hava verið á Verkstaðnum Vón var eisini viðgjørdur.

Framhald á síðu 6

Hanneffia Poulsen, formaður í Javni, tosar her við Jóannes Dalsgaard. Hanneffia varð afturvæld, men enn hevur nevndin ikki skipað seg.